

Ladislava Horová
ilustrace Patricie Koubská

Pohádky z pokojíčku

bambôok®

Ladislava Horová
ilustrace Patricie Koubská

Pohádky z pokojíčku

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Ladislava Horová

POHÁDKY Z POKOJÍČKU

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 7211. publikaci

Ilustrace Patricie Koubská
Odpovědná redaktorka Jana Novotná
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 104
Vydání 1., 2019

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a.s., 2019
Cover Illustration © Patricie Koubská

ISBN 978-80-271-2792-4 (ePub)
ISBN 978-80-271-2791-7 (pdf)
ISBN 978-80-271-2052-9 (print)

Obsah

Předmluva	7
Chlupáček a Nanyňka	9
Příprava na karneval	14
Co na to řekli rodiče	20
Velké prádlo	25
Na horách	30
U zubaře	34
Zlobivá návštěva	39
Hodně vysoko	44
Lež má krátké nohy	48
Do pekla ne!	51
S chutí do toho a půl je hotovo	55
Společně do školky	58
Poplach	63
Malá pacientka	69
Tajná příprava	74
Nová móda na oslavu	80
Co bylo v krabici	85
Poslouchat se musí	90
Příprava na létání	95
Odjíždíme, odlétáme	100

Předmluva

Představte si domek se zahrádkou. Z okna to voní, protože maminka chystá večeři. Z dílny se ozývá tukaní, jak tatínek zase něco vylepšuje. A na zahrádku přibíhají pětiletá dvojčata Julča s Matějem. Dohadují se, kdo půjde první na houpačku, která visí na velké jabloni. Než se ale stihnou domluvit, cítí na vláskách dešťové kapky. Dneska snad vůbec nepřestane pršet! Děti se pomalu vrací domů, ale nevadí jim to. Už mají velkou chuť na maminčiny dobroty.

Na postelích v dětském pokojíku na ně věrně čekají jejich nejmilejší hračky – medvěd Chlupáček a panenka Nanyňka. Děti je dostaly, když byly ještě miminka. Obě hračky už se moc těší na večer – až se děti umyjí, vlezou si pod peřinu a snad i brzy usnou.

Medvěd s panenkou ale stejně raději chvílku počkají. Až když už bude všude konečně ticho, ozve se do tmy bručivý hlásek...

Chlupáček a Nanyňka

„Už spí?“ šeptá méďa Chlupáček směrem k protější posteli.

„Ještě ne. Tiše, nebo nás uslyší,“ zavrtí hlavou panenka Nanyňka a tváří se jakoby nic.

Její holčičí kamarádka Julča dneska večer ne a ne usnout. Není se co divit, když celý den přšelo. Holčička vystrčila z domu sotva špičku nosu. Dívala se na pohádky, chvíli brnkala na klavír a také malovala,

ale venku si zkrátka hrát nemohla. Proto se jí teď nechce spát, převaluje se z boku na bok a pofňukává.

Panenu to vůbec netěší. Jestli toho Jůlinka nenechá, přijde maminka a hračky budou mít po zábavě. Médův kamarád Matěj už dávno spí. Ten se má. Matěj s Jůlinkou jsou dvojčata, tak proč jsou tak rozdílní? Klučina spí hned, jak ulehne, zato tahle malá divoženka...

Panenko zkouší holčičce šeptat svoji uspávančku na dobrou noc. Mokrát už takhle Julče pomohla usnout.

*„Všechny hračky čekají,
až si děti dohrají.
Spinkej tiše, hlídají tě,
už usíná každé dítě.
Hračky šeptají,
spát tě nechají...“*

Médovi se uspávančka také líbí. Zívá na celý pokojíček. Podívá se na svého Matěje, ale ten žádnou uspávací říkanku nepotřebuje.

Chlupáček má Matěje moc rád. Nikdy se totiž nestalo, že by Matěj medvěda pohodil jen tak mezi ostatní hračky. Každé ráno ho ukládá na polštář místo sebe. Médovi se to moc líbí, protože bývá unavený. Že nevíte

z čeho? Jakmile Matýsek s Jůlinkou usnou, medvěd s panenkou si začnou špítat nebo hrát s jinými hračkami. Jezdí s autíčkem, skládají domino nebo češou ostatní panenky.

Nejen Chlupáček se má u Matěje dobře. Ani Nanyňka si nemá na co stěžovat. Její holčička ji s sebou bere na všechny výlety a povídá si s ní. Dokonce i na pohádky

ji nechá koukat. Panenka má nejraději Večerníček, ale tuší, že už ho mockrát neuvidí. Jak Jůlinka roste, začíná se dívat na pohádky, kterým panenka přestává rozumět. Někdy má Nanyňka dokonce celou pohádku zavřené oči a nejraději by si zacpala i uši. Hlavně když se v televizi začnou prohánět křičící příšery, které se perou a vůbec nejsou hezké. Ach jo. Proč Julča nemůže zůstat pořád malá?

Hlasité odfukování vytrhne panenku z přemýšlení.

„No konečně,“ dává Nanyňka méďovi znamení.

„Určitě má zase plný nos, chudinka. Funí jako lokomotiva...“ mračí se méďa Chlupáček. Zároveň se ale těší, až se bude moct projít po pokojíčku. Určitě se na zemi najdou nějaké neuklizené hračky.

„No jasně!“ bručí Chlupáček spokojeně a pospíchá k otevřené stavebnici.

„Ať tě to ani nenapadne!“ varuje ho Nanyňka. Bojí se, že by rachocení kostek obě děti probudilo.

Matěj byl přes den smutný, protože se mu nedařilo spojit koleje u dřevěné vláčkodráhy. Zatímco je teď medvěd sestavuje, panenka si zkouší Julčiny čepice.

„Já na to vůbec nevidím,“ stěžuje si panenka.

„Tak si rozsviť,“ poučuje ji medvěd. Panenka by se už byla urazila, ale Chlupáček to myslí úplně vážně. Podává jí malou baterku. Se světýlkem jsou jako dvě světlušky. V zápalu hry málem zapomenou na čas.

„Dívej, venku začíná svítat,“ zašeptá medvěd polekaně.

„Honem na naše místa,“ zavelí panenka a peláší k Julče. Vtom zakopne o bačkoru. Chvíli letí volným pádem, ale i tak je v posteli včas. Maminka už už otevírá dveře. Musí přece probudit ty své dva malé spáče.

„Dětičky, vstáváme!“ snaží se je vzbudit nejdříve jen tak jemně, ale bez sundaných peřinek to nakonec nejde.

Děti neochotně vylézají ze svých pelíšků. Jůlinka si vůbec nemůže vzpomenout, jak se její čepice dostaly na zem. A Matěj zase překvapeně kouká na sestavenou vláčkodráhu. Že by se mu to nakonec včera večer před spaním přeci jen podařilo a on na to jenom zapomněl?

Už ale není čas na žádné dlouhé přemýšlení. Jde se totiž do školky!

Příprava na karneval

„Dneska jste byly moc šikovné,“ chválí paní učitelka děti. Rozhlíží se po třídě a spokojeně se usmívá. Hračky jsou na svých místech, dokonce i židličky jsou zastrčené u stolečků.

„Pan školník nás určitě pochválí. Za odměnu si zahrajeme na zahradníka,“ oznamuje paní učitelka.

+

Chvilku čeká, než na ni děti upřou zvědavá očka. Tahle hra je zábava, protože jde o honičku. Děti se rychle chytají za ruce a dělají kolečko.

„Můžu být zahradník? Já chci být zahradník,“ překřikují se děti, ale to už paní učitelka mrká na Davídka. Ten jediný totiž vůbec nekřičel. Chlapeček si důležitě nasazuje slaměný klobouček a sedá si na připravenou židli. Hra může začít.

*„Proč kytička uvadá?
Proč je suchá zahrada?
Zahradníček hlavu sklání,
usnul místo zalévání.
Kdo ho pohladí,
ten se posadí...“*

Davídek netrpělivě čeká, až mu některý z kamarádů nenápadně sundá zahradnický klobouk. Ostatní nahlas fandí. Při takové zábavě utíká den až moc rychle.

„Julčo, Matýsku, je tady vaše maminka,“ slyší děti. Maminka na ně od dveří vesele mává.

„Zkuste doma vybarvit obrázky, které mezi ostatní nepatří. Určitě to poznáte,“ loučí se s dětmi paní

učitelka a podává jim listy papíru. Julča s Matějem ji mají rádi. Každý den si pro ně vymyslí nějaký hezký úkol. Po prázdninách už totiž obě děti půjdou do velké školy.

Po cestě ze školky se dvojčata předhánějí ve vyprávění. Maminka přikyvuje.

„Umyjte si ruce, ať si můžete jít hrát. Já dojdu rychle do obchodu pro mléko a pár dalších věcí. K večeri budou palačinky,“ oznamuje maminka.

„Hurá, palačinky, jupí!“ skáčou děti radostí.

V pokojíku je zatím ticho. Chlupáček s Nanyňkou leží každý na svém polštáři. Děti by se vsadily, že je slyší odfukovat, ale copak je to možné? Hračky určitě neoddechují, to se asi rozfoukal vítr za okny.

Zatímco se Matěj ještě převléká do tepláků, rychlejší Julču napadne: „Co kdybychom si vyzkoušely ty naše kostýmy?“ Příští týden mají ve školce karneval. Už se nemůžou dočkat, až si vezmou převleky. Matěj půjde za vodníka a Julča za vílu Amálku.

„Tak jo,“ souhlasí bráška. Převlečení jsou za pár minut.

„Jsem hezká?“ ptá se Jůlinka. Nakrucuje se v šatech a zkouší Amálčin taneček.

„Docela jo, ale ještě by to něco chtělo,“ přemýšlí malý vodník nahlas.

„Já už vím, víly mají červené tváře, rty a namalované oči,“ vypočítává Julča zasněně při cestě do koupelny.

Za chvíli se vrací zpátky. Je to Julča, není to Julča?

„Jé,“ vykřikne Matěj užasle. Trochu se sice lekl, ale nechce Jůlinku zklamat. Takhle víla určitě nevypadá, ale co...

„Ty zůstaneš takhle?“ ptá se Jůlinka brášky.

„Kdepak, ještě to není hotové, ale kde seženu zelenidlo?“ lamentuje klučina. Nemůže se přece nechat zahanbit. Už to má! Odbíhá do tatínkovy dílny. Když se delší dobu nevrací, začíná se o něho Julča bát.

„Pomoc, to pálí!“ volá Matěj a vybíhá na zahradu.

„Jéje,“ vykřikne Jůlinka polekaně při pohledu na zeleného brášku. Měla sice v plánu utéct domů a zamknout se, ale teď se za to stydí. Přece v tom Matěje nenechá.

„Čím ses to natřel?“ ptá se brášky vodníka. Opatrně ho obchází. Nerada by také skončila celá zelená.

„Já nevím. Nějakou barvou, ale nejde to dolů,“ po-fňukává Matýsek.

„Proč bys to dával dolů? Teď jsi pěkně barevný, tak si konečně můžeme jít hrát. Vypadáš jako opravdový vodník!“ utěšuje ho Julča.

Jdou tedy domů. V pokojíčku si pouštějí oblíbené písničky, skáčou u toho skoro až do stropu a propěvují si:

*„Komu by se nelíbili
vodníci a malé víly,
tancujeme, zpíváme,
vyrušit se nedáme!
Dívejte se, pane, paní,
jak jsme hezky zmalovaní,
od hlavy až po paty,
karneval je za vraty!“*

Není divu, že tím rachotem probudili méďu i panenku. Hračky nevědí, co si o tom dovádění mají myslet. Jsou už vzhůru, nebo je to jenom zlý sen, ze kterého se brzy probudí? Nenápadně si prohlížejí zmalovanou Julču a ještě zmalovanějšího Matěje.

„To jsem zvědavá, co na tohle řeknou jejich rodiče,“ volá Nanyňka na Chlupáčka. Vůbec nemá strach, že by ji děti v tom rámusu zaslechly.